

PROLOG

Jeg troede, jeg vidste, hvad monstre var.

Som lille pige tænkte jeg altid på dem som mystiske skygger, der lurede bag bøjlerne med tøj i mit skab, under min seng, i skoven. Jeg kunne fornemme dem bag mig, hvordan de rykkede tættere og tættere på, når jeg gik hjem fra skole i det sidste lys fra den nedgående sol. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle beskrive fornemmelsen, men jeg *vidste* bare, at de var der, på en eller anden måde. Min krop fornemmede dem, fornemmede faren på samme måde, som man indimellem kan mærke huden prikke, lige før en hånd bliver lagt på ens intetanende skulder, eller som i det øjeblik, man opdager, at den uafrystelige fornemmelse, man havde for et øjeblik siden, skyldtes et par lurende øjne, der borede sig ind i ens bagehoved fra bag grenene af en tilgroet busk.

Men så vender man sig om, og øjnene er forsvundet.

Jeg husker følelsen af at småsnuble hen over den ujævne jord, vrikke om på mine spinkle ankler, mens jeg gik hurtigere og hurtigere ned ad grusvejen mod mit hus med den bølgende udstødningssgas fra skolebussen bag mig. Skovens skygger dansede, mens solens sidste stråler trængte gennem træernes grene, og min egen skygge var truende stor som et dyr parat til angribe.

Jeg plejede at tage et par dybe indåndinger, tælle til ti. Lukke mine øjne og presse øjenlågene sammen.

Og så løb jeg.

Hver eneste dag løb jeg ned ad den isolerede grusvej, og hver dag var det, som om mit hus i det fjerne rykkede sig længere og

længere væk i stedet for at komme tættere på, mens jeg løb. Mine gummisko hvirvlede græstotter og småsten og støv op, mens jeg løb om kap med ... noget. Hvad det end var, der var *derinde*, som betragtede mig. Ventede. Ventede på mig. Jeg snublede i mine snørebånd, sprang op ad fortrappen og kastede mig ind i min fars trygge favn, hans udstrakte arme, hans varme ånde i mit øre, der hviskede: *Bare rolig. Jeg passer på dig. Jeg passer på dig.* Hans fingre tog fat i mit hår, og mine lunger var ved at sprænges. Mit hjerte hamrede mod brystkassen, mens en eneste sætning gentog sig i mine tanker: *Jeg er i sikkerhed.*

Troede jeg.

At lære frygten at kende burde være en langsom proces – en gradvis udvikling fra julemanden i det lokale storcenter til uhyret under sengen: fra den gyserfilm, en babysitter lader dig se, til manden i bilen bag tonede ruder, i tomgang, som ser på dig et sekund for længe, mens du går på en øde gade i skumringen. Du ser ham ud af øjenkrogen komme nærmere, mærker din puls stige fra brystet til nakken til lige bag dine øjne. Det er en læringsproces, en konstant progression fra den ene truende erfaring til den næste, hvor den nye oplevelse altid er en mere realistisk trussel end den foregående.

Men sådan var det bare ikke for mig. Hos mig styrtede begrebet frygt ned over mig med en kraft, som min unge krop aldrig tidligere havde oplevet. En kraft, der var så kvælende, at det gjorde ondt at trække vejret. Og i det øjeblik gik det op for mig, at monstre ikke gemmer sig i skoven; de er ikke skygger i træerne eller usynlige væsner, der lurker i mørke hjørner.

Nej, de rigtige monstre bevæger sig rundt, hvor alle kan se dem.

Jeg var tolv år gammel, da disse skygger begyndte at antage en form, få et ansigt. Gik fra at være noget spøgelsesagtigt til noget mere konkret. Mere virkeligt. Da det begyndte at gå op for mig, at monstrene måske levede iblandt os.

Og der var især et monster, som jeg lærte at frygte mere end noget andet.

MAJ 2019

KAPITEL 1

Det kilder i min hals.

Først er det meget diskret. Som spidsen af en fjer, der føres hen over indersiden af mit spiserør, fra top til bund. Jeg skubber tungen, så langt tilbage jeg kan, og prøver at kradse.

Det virker ikke.

Jeg håber ikke, jeg er ved at blive syg. Har jeg for nylig været i nærheden af en, der var syg? Nogen, der var forkølede? Det kan man jo aldrig rigtig vide. Jeg er omgivet af mennesker hele dagen. Ingen af dem har set syge ud, men en almindelig forkølelse kan smitte, før der overhovedet er symptomer.

Jeg prøver at kradse med tungen igen.

Eller måske er det allergi. Der er mere pollen i luften end normalt. Meget mere, faktisk. 8 ud af 10 på allergiskalaen. Den lille cirkel på min vejr-app var helt rød i morges.

Jeg rækker ud efter mit vandglas, tager en tår. Gurgler lidt, før jeg synker.

Det virker stadig ikke. Jeg rømmer mig.

„Ja?“

Jeg ser op på patienten foran mig, der ligger stiv som et bræt i min store liggestol af læder. Hænderne er knyttede i hendes skød, der er tynde, skinnende ridser i hændernes ellers perfekte hud. Jeg bemærker et armbånd på hendes håndled, et forsøg på at skjule det værste ar, mørklilla, takket. Det er nærmest en rosenkrans; træperler med et sølvvedhæng formet som et kors.

Jeg ser på pigen igen, hendes ansigtsudtryk, hendes øjne. Ingen tårer, men det er stadig tidligt i samtalen.

„Undskyld,“ siger jeg og ser ned på notaterne foran mig. „Lacey. Jeg har lidt kriller i halsen. Fortsæt endelig.“

„Åh,“ siger hun. „Okay. Jo, altså, som jeg sagde ... jeg bliver bare så gal nogle gange, ikke? Og jeg ved faktisk ikke hvorfor. Det er, som om vreden bare bygger sig op, og før jeg ved af det, er jeg nødt til ...“

Hun ser ned på sine arme, vifter med hænderne. Der er små snitsår overalt, tynde som hårstrå, skjult i de rynkede fordybninger mellem hendes fingre.

„Det giver mig afløb,“ siger hun. „Det hjælper mig med at falde til ro.“

Jeg nikker, prøver at ignorere den kløende fornemmelse i min hals. Den tager til. Måske er det støv, tænker jeg – der er ret støvet herinde. Jeg skæver hen til vindueskarmen, reolen, de indrammede diplomer på væggen, alt er dækket af et fint lag støv, der glimter i sollyset.

Fokuser, Chloe.

Jeg vender mig mod pigen.

„Og hvorfor tror du, at det er sådan, Lacey?“

„Det har jeg lige sagt. Jeg aner det ikke.“

„Hvis du skulle gætte.“

Hun sukker, ser til siden, og stirrer intenst ud i den tomme luft. Hun undgår øjenkontakt. Tårene kommer om lidt.

„Altså, det har sikkert noget med min far at gøre,“ siger hun, og hendes underlæbe bæver en smule. Hun stryger det lyse hår væk fra panden. „Fordi han rejste og alt det.“

„Hvornår rejste din far?“

„For to år siden,“ siger hun. Som på stikord bryder en enkelt tåre fri af hendes tårekanal og glider ned over hendes fregnede kind. Hun tørrer den vredt væk. „Han sagde ikke engang farvel. Han forklarede ikke en skid. Han tog bare *af sted*.“

Jeg nikker, skriver på min blok.

„Er det ikke sandsynligt, at du stadig er vred på din far over at forlade dig på den måde?“

Hendes læbe bæver igen.

„Og eftersom han ikke sagde farvel, kunne du jo ikke fortælle ham, hvordan du havde det med det hele, vel?“

Hun nikker mod reolen i hjørnet, undgår stadig mit blik.

„Jo,“ siger hun. „Det lyder sandsynligt.“

„Er der andre, du er vred på?“

„Min mor, tror jeg. Jeg ved egentlig ikke hvorfor. Jeg har bare altid tænkt, at det var hendes skyld, han rejste.“

„Okay,“ siger jeg. „Andre?“

Hun er stille lidt, piller med sin fingernegl ved en hudflap.

„Mig selv,“ hvisker hun uden at tørre de tårer væk, der vælder op i hendes øjne. „For ikke at være god nok til, at han blev.“

„Det er okay at være vred,“ siger jeg. „Vi er alle vrede. Og nu, hvor du har fået sat ord på, *hvorfor* du er vred, kan vi i fællesskab arbejde på at hjælpe dig med at lære at håndtere din vrede lidt bedre. Håndtere den på en måde, hvor du ikke gør skade på dig selv. Lyder det som en plan?“

„Det er så ligegyldigt det hele,“ mumler hun.

„Hvad er ligegyldigt?“

„Det hele. Ham, det her. At være her.“

„Hvorfor er det ligegyldigt at være her, Lacey?“

„Jeg *burde* ikke være nødt til at komme her.“

Nu råber hun. Jeg læner mig langsomt tilbage og fletter mine fingre sammen. Jeg lader hende råbe.

„Ja, jeg er vred,“ siger hun. „Og hvad så? Min far skred. Han skred fra *mig*. Ved du, hvordan det føles? Ved du, hvordan det er at være et barn uden en far? At alle glør på dig henne i skolen? Taler om dig bag din ryg?“

„Det gør jeg faktisk,“ siger jeg. „Jeg ved, hvordan det er. Det er ikke sjovt.“

Hun er stille nu, hendes hænder ryster i hendes skød, med tommelfinger og pegefinger gnider hun korset på sit armbånd. Op og ned, op og ned.

„Forlod din far også dig?“

„Noget i den stil.“

„Hvor gammel var du?“

„Tolv,“ svarer jeg.

Hun nikker. „Jeg er femten.“

„Min bror var femten.“

„Så forstår du det altså?“

Denne gang nikkede jeg, smiler. At etablere tillid – det er det sværeste.

„Jeg forstår det,“ siger jeg og læner mig frem igen, lukker afstanden mellem os. Hun vender sig mod mig nu, hendes tårevædede øjne borer sig bønfoldende ind i mine. „Jeg forstår det fuldstændig.“

KAPITEL 2

Mit fag næres af klichéer – det er jeg helt bevidst om. Men der er en årsag til, at klichéer findes.

Fordi de er sande.

At en femtenårig pige skærer i sig selv med barberblade hænger formodentlig sammen med en følelse af utilstrækkelighed, at have behov for at mærke fysisk smerte for at overdøve den følelsesmæssige smerte, der brænder inde i hende. At en attenårig dreng har problemer med at kontrollere sin vrede har formodentlig noget at gøre med en uløst forældrekonflikt, at føle sig forladt, et behov for at bevise noget over for sig selv. At virke stærk udenpå, selv om han er ved at bryde sammen indeni. At en tyveårig universitetsstuderende drikker sig fuld og går i seng med enhver, der køber en vodka tonic til hende, og derefter græder af fortrydelse om morgenen, er ved at gå til af selvhad, er sikkert udtryk for et behov for bekræftelse, som hun måtte kæmpe for at få derhjemme. En indre konflikt mellem, hvem hun er, og hvem hun tror, alle vil have hende til at være.

Manglende faderfigur. Enebarnssyndrom. Et produkt af skilsmisse.

De er klichéer, men de er sande. Og det kan jeg godt tillade mig at sige, for jeg er selv en kliché.

Jeg ser ned på mit smartwatch, optagelsen af dagens samtale blinker på skærmen: 1:01:52. Jeg trykker *Send til iPhone* og ser den lille timer skifte fra grå til grøn, i takt med at filen overføres til min telefon, som automatisk synkroniserer med min computer. *Teknologi*. Jeg husker, hvordan hver en psykolog i min barndom tog min journal, bladrede gennem side efter side, mens jeg sad

i en variant af samme slidte lænestol og stirrede på et arkivskab fuldt af andre menneskers problemer. Fuldt af mennesker som mig. Det fik mig til at føle mig mindre ensom, mere normal. Arkivskabene af metal med fire skuffer i hver symboliserede muligheden for, at jeg på en eller anden måde en dag ville være i stand til at udtrykke min smerte – sætte ord på den, skrigte den ud, græde over den – og når de tres minutter var gået, kunne vi ganske simpelt lukke folderen med min journal og sætte den tilbage i arkivskabet, låse det og glemme alt om indholdet indtil næste gang.

Klokken er fem, tid til at gå hjem.

Jeg ser på min computerskærm, på den skov af ikoner, som mine patienter er blevet reduceret til. Nu til dags er der ingen ende på arbejdsdagen. Patienterne finder altid en måde at kontakte mig på – e-mail, sociale medier – i det mindste før jeg endelig gav op og slettede mine profiler, træt af strømmen af paniske beskeder fra klienter, der havde det dårligt. Jeg er altid på, altid parat, en firetyvetimers kiosk med *Åben* skrevet i neon, der glimter i mørket, gør sit yderste for ikke at dø.

Dagens optagelse popper op på skærmen, og jeg klikker på den, navngiver filen – *Lacey Deckler, Konsultation 1* – før jeg ser op fra computeren og lader blikket glide hen mod den støvede vindueskarm. I lyset fra solnedgangen bliver det mere tydeligt, hvor snavset her er. Jeg rømmer mig igen, hoster et par gange. Jeg læner mig til siden og griber fat om nederste skuffes træknap, åbner den og leder lidt i mit personlige kontorapotek. Jeg ser ned på pilleglassene, rangerende fra det ordinære Ibuprofen til medikamenter, der er sværere at udtale: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Jeg skubber dem til side og tager en æske med stærkt C-vitamin i pulverform, drysset et brev ned i mit glas med vand og rører rundt med min finger.

Jeg drikker et par slurke og begynder at skrive en e-mail.

Shannon,

Glædelig fredag! Jeg har lige haft første samtale med Lacey Deckler – tak for henvisningen. Ville lige høre ang. mediciner. Jeg kan se, at du ikke har ordineret noget. Baseret på vores samtale i dag vil jeg mene, hun ville have gavn af en lav dosis Prozac – hvad tænker du?

Chloe

Jeg trykker *Send* og læner mig tilbage i stolen, tømmer resten af mit mandarinfarvede vand. Pulveret har samlet sig i bunden af glasset som en træg lim, har lagt sig over mine tænder og min tunge i et orange lag. Svaret kommer inden for få minutter.

Chloe.

Det var så lidt! Fint med mig. Du kan bare ordinere.

P.S. En drink snart? Må have detaljer om den kommende
STORE DAG!

Shannon Tack, praktiserende læge

Jeg tager min fastnettelefon og taster nummeret til Laceys apotek, det samme jeg selv bruger – belejligt – og bliver sendt direkte til telefonsvareren. Jeg lægger en besked.

„Hej, ja, det er doktor Chloe Davis – *C-h-l-o-e D-a-v-i-s* – angående en recept til Lacey Deckler – *L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r* – født 16/1-2004. Jeg har anbefalet patienten at begynde med 10 milligram Prozac om dagen i otte uger. Ingen åben recept, tak.“

Jeg holder en pause, trommer med fingrene mod bordet.

„Jeg vil også gerne have en receptforlængelse til en anden patient. Daniel Briggs – *D-a-n-i-e-l B-r-i-g-g-s* – født 2/5 1982. Xanax, 4 milligram dagligt. Og det var altså doktor Chloe Davis. Telefon 555-212-4524. Mange tak.“

Jeg lægger på, ser lidt på telefonen, der nu ligger død i sin holder. Mit blik glider tilbage til vinduet, hvor det svage lys fra

den nedgående sol dækker mit kontor i en orange tone, ikke ulig den limagtige klat, der ligger tilbage i bunden af mit glas. Jeg ser på mit ur – halv otte – og begynder at lukke computeren ned, da jeg pludselig farer sammen ved lyden af telefonen, der er blevet levende igen. Jeg stirrer på den – kontoret er lukket nu, og det er fredag. Jeg fortsætter med at pakke mine ting sammen, ignorerer telefonen, indtil det slår mig, at det kan være apoteket, der har et spørgsmål om de recepter, jeg lige har ringet ind. Jeg lader den ringe en gang mere, før jeg svarer.

„Doktor Davis,“ siger jeg.

„Chloe Davis?“

„Doktor Chloe Davis,“ retter jeg. „Ja, det er mig. Hvad kan jeg hjælpe med?“

„Hold kæft, du er svær at få fat på.“

Stemmen tilhører en mand, og den ler bittert, som om jeg på en eller anden måde har irriteret den.

„Undskyld, er du en patient?“

„Jeg er ikke en patient,“ siger stemmen, „men jeg har ringet hele dagen. *Hele* dagen. Din receptionist nægtede at stille mig ind, så jeg tænkte, at jeg ville prøve efter åbningstid for at se, om jeg kunne komme direkte til din telefonsvarer. Jeg havde ikke regnet med, at du tog den.“

Jeg rynker panden.

„Du har ringet til mit kontor. Jeg tager ikke imod personlige opkald her. Melissa stiller kun mine patienter videre ...“ Jeg holder inde, forvirret over, hvorfor jeg er i gang med at forklare de indre mekanismer i min praksis til en fuldkommen fremmed. Jeg gør stemmen hård. „Må jeg spørge, hvorfor du ringer? Hvem er du?“

„Mit navn er Aaron Jansen,“ siger han. „Jeg er journalist på *The New York Times*.“

Min vejtrækning sidder fast i halsen. Jeg hoster, selv om det lyder mere, som om jeg er ved at blive kvalt.

„Er du okay?“ spørger han.

„Ja,“ siger jeg. „Jeg har bare noget med halsen. Undskyld ... *New York Times*?“

Jeg hader mig selv for at stille spørgsmålet. Jeg ved udmærket, hvorfor han ringer. Hvis jeg skal være helt ærlig, har jeg gået og ventet på det. Ventet på noget. Måske ikke *Times*, men noget.

„Du ved ...“ han tøver lidt. „Avisen?“

„Ja, jeg kender godt avisen.“

„Jeg er ved at skrive en historie om din far, og jeg vil virkelig gerne mødes og tale med dig. Må jeg byde på en kop kaffe?“

„Undskyld,“ siger jeg igen, afbryder ham. *Fuck*. Hvorfor bliver jeg ved med at undskylde? Jeg tager en dyb indånding og begynder forfra. „Jeg har intet at sige.“

„Chloe,“ siger han.

„Doktor Davis.“

„*Doktor Davis*,“ gentager han med et suk. „Det er snart tyve år siden. Det er jeg sikker på, du er klar over.“

„Selvfølgelig er jeg det,“ snerrer jeg. „Der er gået tyve år, og intet er forandret. De piger er stadig døde, og min far sidder stadig i fængsel. Hvorfor er *du* stadig interesseret?“

Aaron er tavs i den anden ende; jeg har allerede givet ham for meget, det ved jeg. Jeg har allerede tilfredsstillet den syge journalistiske trang til at rippe op i andres sår, lige før de heler. Jeg har tilfredsstillet den tilstrækkeligt til, at han kan smage den metalliske smag og vil have mere, en haj uimodståeligt tiltrukket af blod i vandet.

„Men I har forandret jer,“ siger han. „Du og din bror. Folk vil gerne vide, hvordan I har det, hvordan I har klaret det hele.“

Jeg himler med øjnene.

„Og din far,“ fortsætter han. „Måske har han også forandret sig. Har du talt med ham?“

„Jeg har intet at sige til min far,“ svarer jeg. „Og jeg har intet at sige til dig. Lad venligst være med at ringe til mig igen.“

Jeg lægger på, hamrer telefonen hårdere ned, end jeg egentlig ville. Jeg ser ned og opdager, at mine fingre ryster. Jeg stryger håret

om bag øret i et forsøg på at beskæftige dem og ser igen hen på vinduet. Himlen er ved at skifte farve til en dyb, blækagtig blå, solen hænger som en boble lige over horisonten nu, parat til at dykke.

Så vender jeg mig mod mit skrivebord igen og tager min taske, skubber stolen tilbage, da jeg rejser mig. Jeg lader blikket hvile på skrivebordslampen et øjeblik, før jeg langsomt ånder ud og slukker den, tager et skælvende skridt ud i mørket.